

Arrest

nr. 111 767 van 11 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X, X en X die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 10 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. JONCKERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 26 april 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet.

1.2. Bij beslissing van 10 juni 2013, kennisgegeven aan verzoekers op 1 juli 2013, werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dat is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.04.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

R, A. (R.R. xxx) geboren te F. op (...)1968 en echtgenote;

I, M. (R.R. xxx) * naam volgens paspoort;

R., M. geboren te P. op (...)1973 wettelijke vertegenwoordigers van:

R., A., geboren op (...)1997 R, B, geboren op (...)2000 R, E, geboren op (...)2004

allen van nationaliteit: Kosovo

Adres: (...) 2300 TURNHOUT

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06,02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08,01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf In het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 14.06.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 20.07.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 20.07.2011. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 14.06.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06,02.2012).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van “de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer gesteld in artikel 62 van de wet van 15 december 1980, alsook bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, manifeste beoordelingsfout. Alsook de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM en tenslotte de schending van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag. “

2.2. Verzoekers lichten hun samengenomen enig middel als volgt toe: “Verzoekers zullen deze vier middelen gecombineerd beargumenteren. Verzoekers zijn van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar motiveringsplicht in de aangevochten beslissing manifest heeft geschonden. In tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing stelt, is er in casu immers geen noodzaak tot onontvankelijkverklaring van de gedane aanvraag op grond van artikel 9ter §3, 5° van de wet van 15 december 1980. Artikel 9ter Vw. bepaalt onder meer "De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk [5°] in gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling." Artikel 9bis Wb. bepaalt onder meer "§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard 1 ° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter

behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure ; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk". De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat huidige aanvraag onontvankelijk is daar de erin ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in een eerdere aanvraag tot toepassing van artikel 9ter Vw» en dat de huidige aanvraag enkel bevestigt dat de gezondheidstoestand van verzoekster sedertdien ongewijzigd is. Inderdaad diende verzoekers per 20/7/2011 een aanvraag in tot het verkrijgen van machtiging tot verblijf in het Rijk, dit gebaseerd op de medische toestand van eerste verzoekster, ten gevolge van psychische problemen; De medische problematiek waarop toenmalig werd gesteund betrof "psychose met depressieve stoornis"; Op grond van de toenmalige aanvraag werd besloten dat de toenmalig ingeroepen aandoening niet direct levensbedreigend is, en werd de aanvraag afgewezen; In de huidige aanvraag steunde verzoekster zich op de inmiddels bij haar gediagnosticeerde aandoening en symptomen van : Depressie, PTSS, Paranoia Controleverlies hallucinaties. Daar waar inderdaad een deel van de ingeroepen problemen overeenkomt, zijn de ingeroepen elementen en problemen in de laatste aanvraag ruimer en medisch ook anders dan deze in de 1e aanvraag (enkel psychose met depressieve stoornis); In tegenstelling tot wat DVZ oordeelde is er in casu dus geen mogelijkheid/hoodzaak om de aanvraag van verzoekers zonder meer onontvankelijk te verklaren zonder verder onderzoek, conform artikel 9ter §3 5° Vw. Door er anders over te oordelen schond DVZ haar materiële motiveringsplicht en artikel 9ter Vw. Gezien het bovenstaande, menen verzoekers dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing van 10/06/201 3 de op haar rustende motiveringsplicht alsook artikel 9ter Vw. manifest heeft geschonden en derhalve dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter Vw. wel degelijk ontvankelijk diende verklaard te worden.

Daarnaast wijzen verzoekers erop dat hun aanvraag overeenkomstig artikel 9ter Vw» eveneens gegrond diende verklaard te worden» Verzoekers zijn uit Kosovo weggevlucht en kunnen niet kunnen terugkeren omwille van de medische problemen die ernstig zijn in combinatie met de heersende sanitaire en sociale situatie het land waarvan zij de nationaliteit bezitten. Dat deze immers een gevaar voor het leven of minstens de fysieke integriteit van verzoekster uitmaken alsook een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, dit gezien verzoekster in Kosovo niet op behoorlijke wijze voor haar aandoening kan worden behandeld; gezien zij niet over inkomsten beschikt alsook gezien haar Rom afkomst de facto sowieso geen toegang heeft tot goede medische zorgen; en gezien bovendien gezien de aard van de aandoening - psychologische problemen ingevolge mishandelingen en oorlog - het voor verzoekster zeer schadelijk is dat zij dient te leven precies in dat gebied waar de gebeurtenissen die de problematiek hebben veroorzaakt zich hebben voorgedaan. Dat bij terugkeer alles in de omgeving verzoekster immers precies eenstemmer aan de feiten herinnert en de depressie, angst- en paniekaanvallen waaraan zij lijdt veroorzaakt en versterkt. Verzoekster verwijst dienaangaande naar de neergelegde medische attesten alsook naar haar stukken waaruit blijkt dat verzoekster in haar land van herkomst geen toegang tot behoorlijke medicatie of opvolging zoals deze nodig is met betrekking tot haar aandoening heeft en dat bovendien in het land van herkomst van verzoekster er qua behandeling voor psychiatrische aandoeningen sowieso geen behoorlijke toegang tot gepaste zorgen is, waarbij verzoekster er in een situatie zou terechtkomen die eveneens strijdig is o.m. met artikel 3 EVRM. Dat verzoekster dienaangaande verwijst naar recente publicaties van Caritas International waaruit vooral volgende punten dienen te worden onthouden die aanduiden dat verzoeker inderdaad in het land waarvan hij de nationaliteit heeft niet nodige zorgen zal kunnen verkrijgen : "na het conflict werd beslist om een verbetering van de gezondheidsdiensten na te streven, het management inbegrepen, maar toch blijft Kosovos gezondheidssector een reden uitmaken tot ernstige bezorgdheid" (p. 56)

"eerstelijnsgezondheidszorg . . . ondanks een snelle vooruitgang in de medische opleiding, heeft de eerstelijnszorg belangrijke problemen :

- de bereikbaarheid van de eerstelijnszorg is uiteenlopend. In de stedelijke gebieden is het centrum voor gezinsgezondheidszorgen meestal gemakkelijk bereikbaar; in plattelandszones echter is de bereikbaarheid veel moeilijker en wordt er voorzien in een gebrekkige en beperkte dienstverlening
 - er zijn onvoldoende gezondheidswerkers
 - buiten de normale werkuren is het aanbod van de eerstelijnszorg beperkt Indien die er is kennen de dokters hun patiënten niet ...
 - een tekort aan een goede uitrusting, bevoorrading en medicijnen
- . . . " (p. 58-59)

"tweedelijns gezondheidszorg :... de toegang tot de gezondheidsdiensten in de tweedelijnszorg blijken problematischer te zijn en de minderheidsgroepen zoeken dikwijls hun toevlucht tot de parallelle gezondheidsstructuren die door de Servische autoriteiten gesubsidieerd en uitgevoerd worden ..." (p. 59) "derdelijnsgezondheidszorg ... in zijn geheel beschouwd zijn alle centra voor gezondheidszorgen in

slechte staat... Het kwaliteitsniveau van de uitrusting is slecht ..." (p. 60) "Diensten voor Geestelijke Gezondheidszorg : ... in Kosovo zijn er geen psychiatrische ziekenhuizen. . . ondanks evidente verwezenlijkingen is de geestelijke gezondheidszorg helemaal niet in staat om een antwoord te bieden aan de noden van de bevolking :

- in het algemeen is er heel weinig financiering van de gezondheidssector en in het bijzonder van de diensten voor geestelijke gezondheidszorg ...

- bijgevolg kunnen vele diensten voor geestelijke gezondheidszorg niet efficiënt werken omdat de nodige professionelen niet kunnen aangeworven worden

- de complexe psychologische gevolgen van oorlogstrauma's, de snelle ontwikkelingen in culturele en sociale overgangperiodes en de moeilijke economische situatie met zijn stijging van de werkloosheid en de armoede zijn supplementaire moeilijkheden voor de verdere ontwikkeling van de diensten voor geestelijke gezondheidszorg in Kosovo

- er is een groot overwicht aan Posttraumatische Ziekten - PTSD (22%) van emotionele ontreding (43,6 %) en depressie (41,8 %) in de bevolkingslaag van 15 jaar en ouder

- de toename van zelfdodingen in Kosovo... is eveneens een ernstige indicator voor de ontoereikendheid van de diensten voor geestelijke gezondheidszorg

. . . Bovendien werken in de publieke diensten voor geestelijke gezondheidszorg slechts 38 psychiaters en 9 psychologen voor de totale bevolking van Kosovo, dat op 2 à 2.5 miljoen wordt geschat" (p. 61)

Bovendien valt verzoekster niet onder de categorieën die gratis toegang hebben gezondheidszorg cfr. de Gezondheidswet . nr. 2004/4 (p. 62) en blijft het zo dat gezien het wantrouwen tussen de etnische groepen in Kosovo het aanbod van gezondheidszorgen aan de minderheidsgroepen (verzoeker is Roma) ernstig is aangetast, ondanks het feit dat de niet- Servische minderheden aan de oppervlakte vredig met de meerderheidsgroepen lijken samen te leven (p. 63)

Verder is van belang dat niet enkel de nodige medicatie en/of psychologische begeleiding nodig is, doch tevens dat er mantelzorg nodig is en dat een terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst (Kosovo) ertoe zal leiden dat zij dagdagelijks zal worden herinnerd aan de gebeurtenissen die aan de basis lagen van haar problematiek met verergering van de problemen tot gevolg»

Indien verzoekster opnieuw naar haar land van herkomst zou dienen terug te keren zal zij terugvallen op de vroegere situatie waarbij zij geen toegang heeft tot de nodige medicatie en behoorlijke medische opvolging en dat om alle bovenstaande redenen zij hierdoor een ernstig risico op schade aan zijn fysieke integriteit of zelfs risico op haar leven met zich zal meebrengen, alsook een terecht komen in een onmenselijke en vernederende situatie en behandeling.

Tot slot wijzen verzoekers erop dat een terugkeer naar Kosovo een schending zou uitmaken van de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag. Reeds eerder in dit verzoekschrift werd verwezen naar het feit dat wanneer verzoekers zouden dienen terugkeren naar hun land van herkomst, zowel het recht op onderwijs voor de minderjarige kinderen van verzoekers zou geschonden worden evenals dat dit een levensbedreigende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM voor mevrouw I. Gezien het bovenstaande zijn verzoekers van oordeel dat een terugwijzing van verzoekers naar hun land van herkomst een manifeste schending zou uitmaken van de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag. ARREST RAAD VAN STATE DD 19 JUNI 2013.

Verder dient opgemerkt dat waar de DVZ voor afwijzing van de aanvraag verwijst naar een vroegere beslissing in het kader van artikel 9ter Vw. , de motivering in deze vroegere beslissing strijdig is met de principes intussen vastgelegd in het arrest van de Raad van State dd 19 juni 2013. In de beslissing waarnaar wordt verwezen dd 13/6/2012 oordeelt de DVZ immers dat de toenmalige aanvraag 9ter van verzoekers diende afgewezen daar geen onmiddellijk levensgevaar bewezen was. Evenwel, zo bevestigde intussen ook de Raad van State, is de bescherming 9ter ruimer dan enkel "levensbedreigende ziektes"1 of "kritische gezondheidstoestand". Dit principe werd overigens ook eerder reeds in de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgelegd. DVZ moet de verschillende mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter Vw onderzoeken, namelijk "een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf". Artikel 9ter Vw betreft verschillende mogelijkheden, die naast elkaar geplaatst zijn. De ene mogelijkheid (risico voor het leven of de fysieke integriteit) is niet afhankelijk van de andere mogelijkheid (risico op onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst) , of andersom. DVZ moet beide onderzoeken (zij zijn bovendien in hoofde van verzoekster voldaan). DVZ deed dit in casu niet, evenmin als in de vorige beslissing waarnaar zij verwijst om huidige aanvraag (onterecht, zie supra) als onontvankelijk af te wijzen. Ook in die zin schendt DVZ in de aangevochten beslissing artikel 9ter Vw. en haar materiële motiveringsplicht."

2.3. Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

2.4. Gelet op het gegeven dat de bestreden beslissing onontvankelijk werd verklaard, werd ze enkel genomen door de gemachtigde zelf, zonder het advies van een ambtenaar-geneesheer in te winnen.

2.5. De gemachtigde heeft dus zelf geoordeeld of de ‘ziektes of ziektebeelden’ die verzoekster aanvoerde in haar medische regularisatie-aanvraag van 20 juli 2011 werkelijk ‘dezelfde ingeroepen elementen’ uitmaken dan diegene die aangevoerd worden in de voorliggend medische regularisatie-aanvraag van 26 april 2013, die geleid heeft tot de bestreden beslissing van 10 juni 2013.

2.6. Een vergelijking tussen de ziektebeelden en ingeroepen elementen van de bijgevoegde medische attesten van de respectievelijke aanvragen 20 juli 2011 en 26 april 2013 dringt zich dan ook op om te beoordelen of het bestuur naar de feiten en kennelijk redelijk heeft geoordeeld dat ‘dezelfde ingeroepen elementen’, als deze in de voorliggende aanvraag van 26 april 2013, reeds werden ingeroepen in een eerdere aanvraag.

2.7. Verzoekers betogen aangaande het ‘verschil’ tussen de twee aanvragen medische regularisatie in hun voorliggend verzoekschrift als volgt: *“Inderdaad diende verzoekers per 20/7/2011 een aanvraag in tot het verkrijgen van machtiging tot verblijf in het Rijk, dit gebaseerd op de medische toestand van eerste verzoekster, ten gevolge van psychische problemen; De medische problematiek waarop toenmalig werd gesteund betrof "psychose met depressieve stoornis"; Op grond van de toenmalige aanvraag werd besloten dat de toenmalig ingeroepen aandoening niet direct levensbedreigend is, en werd de aanvraag afgewezen; In de huidige aanvraag steunde verzoekster zich op de inmiddels bij haar gediagnosticeerde aandoening en symptomen van: Depressie, PTSS, Paranoia, Controleverlies hallucinaties. Daar waar inderdaad een deel van de ingeroepen problemen overeenkomt, zijn de ingeroepen elementen en problemen in de laatste aanvraag ruimer en medisch ook anders dan deze in de 1e aanvraag (enkel psychose met depressieve stoornis)”*.

2.8. De Raad onderzoekt beide aanvragen en de daarin ingeroepen elementen:

Op 14 juni 2012 nam het bestuur een beslissing inzake een eerdere de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 20 juli 2011. Deze beslissing was gebaseerd op het door verzoekster ingediende standaard medische getuigschrift van Dr. J. B. van 6 juli 2011. In dit medisch getuigschrift wordt als ziektebeeld *“ernstige psychologische decompensatie sinds 1 jaar en grote depressie-problemen”* gediagnosticeerd.

Verzoekster brengt bij haar medische regularisatie-aanvraag van 26 april 2013 medische getuigschriften van 10 januari 2013 en 18 februari 2013 van Dr. T.M. bij. *In casu* gaat het om één en hetzelfde getuigschrift dat echter op 18 februari 2013 door Dr. T.M. opnieuw werd ondertekend en gedagtekend, in die zin dat het geactualiseerd werd. In dit medisch getuigschrift wordt als ziektebeeld *“momenteel nog steeds ernstig depressief, amper aanspreekbaar, snel prikkelbaar, met risico op agressieve uitbarstingen. Vermoeden van paranoïde gedachtegang. Auditieve hallucinaties. Mevrouw kan niet zelfstandig functioneren, echtgenoot moet voor haar en zijn gezin zorgen”* gediagnosticeerd.

2.9. De gemachtigde oordeelde in de bestreden beslissing van 10 juni 2013 zelf op basis van de verblijfsaanvraag van 26 april 2013 en op basis van een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) evenwel dat *“de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 20 juli 2011”*. Het bestuur motiveert dienaangaande verder als volgt *“het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”*

2.10. Het is evenwel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde zich zelf een oordeel vormt over de medische toestand van betrokkene, wanneer uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het ziektebeeld geattesteerd door de behandelende geneesheer van verzoekster in voorliggende aanvraag ruimer is dan het ziektebeeld zoals geattesteerd uit de eerdere aanvraag. Minstens zijn er verschillen in de nominale medische termen dewelke ingeroepen worden.

2.11. Uit de lezing van de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat in de recentste aanvraag 'ziektebeelden' worden opgegeven door de behandelende geneesheer van verzoekster die niet eerder ingeroepen werden.

2.12. Het bestuur handelde onzorgvuldig door te stellen dat de ingeroepen elementen reeds eerder werden ingeroepen terwijl uit de stukken van het administratief een ander beeld blijkt. Daar waar het bestuur motiveert dat "*de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 20 juli 2011*" en stelt dat "*het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt*", treedt het niet enkel in een medische beoordeling, het laat, *in casu*, tevens na formeel te motiveren waarom dit zo is.

Het enig middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 10 juni 2013, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC